

DCMR Milieudienst Rijnmond
t.a.v. Directie de heer D. Molenaar
Postbus 843
3100 AV Schiedam

Natuur en Milieufederatie Zuid-Holland
Laan van Nieuw Oost-Indië 131E
2593 BM Den Haag

Datum 18 mei 2026

Onderwerp Bericht voortgang vergunningverlening Chemours 12 mei 2026

Geachte heer Molenaar,

Dank voor uw emailbericht waarin u ons informeert over de voortgang van de behandeling van de vergunningaanvraag van Chemours voor emissies van TFA en andere PFAS naar de lucht. Zoals u bekend is, is de Natuur en Milieufederatie Zuid-Holland reeds geruime tijd actief betrokken bij dit dossier.

Ook op 5 augustus 2025 hebben wij een zienswijze ingediend tegen het voornemen om vergunning te verlenen voor emissie van TFA naar de lucht, waarbij wij fundamentele juridische, milieukundige en volksgezondheidsbezwaren hebben ingebracht. Vervolgens hebben wij op 26 februari 2026 opnieuw een inhoudelijk advies uitgebracht over de gewijzigde vergunningaanvraag voor PFAS-lozingen, waarin wij nadrukkelijk hebben gewezen op de minimalisatieplicht voor zeer zorgwekkende stoffen, het voorzorgsbeginsel, de noodzaak van bronaanpak en het ontbreken van een overtuigend en afdwingbaar afbouwperspectief. Onze reactie op uw huidige bericht staat dus niet op zichzelf, maar moet worden gezien in het licht van een langer lopend dossier waarin wij herhaaldelijk onze ernstige zorgen hebben geuit over het voortduren en mogelijk bestendigen van PFAS-emissies.

Wij hebben kennisgenomen van uw mededeling dat de oorspronkelijke aanvraag voor emissie van 10,2 kg TFA per jaar niet langer als afzonderlijke procedure wordt afgehandeld, maar wordt gecombineerd met een bredere vergunningaanvraag voor aanvullende PFAS-emissies en gewijzigde emissieplafonds voor reeds vergunde PFAS. Hoewel wij begrijpen dat een integrale beoordeling van PFAS-emissies vanuit toxicologisch en milieukundig perspectief op onderdelen verdedigbaar kan zijn, roept de door u gekozen route fundamentele vragen op over de juridische en bestuurlijke consequenties van deze keuze.

De kern van onze zorg is dat deze procedurele wijziging ertoe leidt dat een situatie die naar haar aard ongewenst en naar ons oordeel juridisch niet houdbaar is, feitelijk nu langdurig wordt gecontinueerd. Zoals bekend is de emissie van TFA onderwerp geweest van een afzonderlijke vergunningprocedure, juist omdat deze emissie niet binnen de bestaande vergunningssituatie viel. De discussie ging daarmee niet uitsluitend over de vraag onder welke voorwaarden emissie eventueel toelaatbaar zou zijn, maar ook over de principiële vraag hoe moet worden omgegaan met een bestaande emissiesituatie waarvoor separate vergunningverlening noodzakelijk werd geacht en waarvoor dus geen reguliere definitieve vergunninggrondslag bestaat.

In dat licht is het zorgwekkend dat de besluitvorming niet leidt tot beëindiging, beperking of handhaving, maar tot een nieuwe, bredere procedure met een aanzienlijk langere doorlooptijd. Uit uw bericht maken wij op dat publicatie van een nieuwe ontwerpvergunning niet eerder wordt verwacht dan aan het einde van de zomer of het begin van de herfst. Dat betekent feitelijk dat de bestaande situatie opnieuw gedurende vele maanden wordt voortgezet. Dat roept voor ons de vraag op op welke juridische grondslag deze voortduring plaatsvindt.

Wat ons in toenemende mate zorgen baart, is het patroon dat in dit dossier zichtbaar wordt. In plaats van dat een geconstateerde ongewenste of juridisch problematische emissiesituatie leidt tot daadwerkelijke beëindiging, beperking of handhaving, lijkt telkens gekozen te worden voor procedurele verlenging, aanpassing van aanvragen of nieuwe juridische constructies die voortzetting mogelijk maken. Daarmee ontstaat althans de feitelijke indruk dat bestuurlijke energie zich primair richt op het repareren en legaliseren van bestaande emissiesituaties, in plaats van op het beëindigen van risico's voor milieu en volksgezondheid.

Wij realiseren ons dat DCMR een complexe afweging moet maken tussen juridische zorgvuldigheid, uitvoerbaarheid en toezicht. Tegelijkertijd kan niet worden ontkend dat de feitelijke uitkomst van de gekozen route tot nu toe is dat Chemours zijn bedrijfsvoering kan continueren, terwijl omwonenden en het milieu nog steeds langdurig worden geconfronteerd met voortgaande emissies en voortdurende onzekerheid. Dat is een uitkomst die maatschappelijk en bestuurlijk moeilijk uitlegbaar is.

In het bestuursrecht geldt de beginselplicht tot handhaving, tenzij sprake is van uitzonderlijke omstandigheden, zoals concreet zicht op legalisatie binnen een afzienbare termijn. Naar ons oordeel wordt dat argument met het steeds verder opschuiven en verbreden van de procedure steeds minder overtuigend. Een situatie waarin een emissie jarenlang onderwerp is van opeenvolgende procedures zonder definitieve besluitvorming, terwijl de emissie feitelijk doorgaat, is moeilijk te verenigen met het uitgangspunt van rechtsgelijkheid, zorgvuldige handhaving en bescherming van milieu en volksgezondheid. Daarbij komt dat het hier niet gaat om een willekeurige stof, maar om PFAS stoffen. Persistente, mobiel verspreidende en in veel gevallen toxische stoffen, waarvan inmiddels breed erkend is dat zij een structureel risico vormen voor waterkwaliteit, ecosystemen, voedselketen en volksgezondheid.

Juist in een dergelijke context behoort het voorzorgsbeginsel leidend te zijn.

Wij constateren bovendien dat de door u gekozen route het risico in zich draagt dat een situatie die oorspronkelijk als tijdelijk of uitzonderlijk werd gepresenteerd, via een nieuwe integrale vergunning alsnog structureel wordt genormaliseerd. Door bestaande en nieuwe PFAS-emissies in één procedure samen te voegen, ontstaat immers niet alleen een langere beoordelingsperiode, maar mogelijk ook een nieuwe juridische basis waarop Chemours voor langere tijd voort kan bouwen.

Dat is voor ons een fundamenteel punt. Een vergunning voor onbepaalde tijd voor emissies van persistente zeer zorgwekkende stoffen creëert niet alleen juridische zekerheid voor de vergunninghouder, maar ook een investerings- en lock-in effect, waardoor toekomstige aanscherping bestuurlijk en juridisch aanzienlijk moeilijker wordt. Dat geldt temeer nu wetenschappelijke inzichten over PFAS zich snel ontwikkelen, Europese normstelling in beweging is en steeds duidelijker wordt dat cumulatieve PFAS-belasting een structureel maatschappelijk probleem vormt. Wij achten het daarom onaanvaardbaar wanneer een nieuwe vergunning feitelijk zou leiden tot langdurige bestendiging van bestaande emissies zonder een helder, afdwingbaar en tijdgebonden afbouwperspectief. Indien DCMR meent dat een tijdelijke vergunning in enig stadium toch verdedigbaar is, dan kan dat naar ons oordeel uitsluitend onder stringente voorwaarden:

- een expliciet tijdelijk karakter;
- een harde expiratedatum;
- een juridisch afdwingbaar afbouw- en reductiepad;
- periodieke onafhankelijke herbeoordeling;
- onmiddellijke herziening bij nieuwe wetenschappelijke of juridische inzichten;
- volledige transparantie richting omwonenden en maatschappelijke organisaties.

Wij verzoeken u daarom om duidelijkheid te geven over de volgende punten:

- Op welke juridische grondslag wordt de huidige emissiesituatie voortgezet zolang geen definitief besluit is genomen?
- Is sprake van een formeel gedoogbesluit, expliciete handhavingsopschorting of een andere juridische constructie?
- Welke einddatum is verbonden aan deze tijdelijke situatie?
- Hoe verhoudt deze voortzetting zich tot het voorzorgsbeginsel en de minimalisatieplicht voor zeer zorgwekkende stoffen?
- Is DCMR voornemens een eventuele nieuwe vergunning uitsluitend tijdelijk en conditioneel te verlenen, met een afdwingbaar afbouwpad richting beëindiging?

Wij willen benadrukken dat onze zorg niet uitsluitend procedureel is. Het gaat hier om een bredere principiële vraag: hoe voorkomen wij dat langdurige onzekerheid en bestuurlijke complexiteit ertoe leiden dat een ongewenste en mogelijk juridisch onhoudbare situatie in de praktijk steeds opnieuw wordt verlengd? Gezien de ernst van de situatie, het voortduren van een naar ons oordeel ongewenste en juridisch kwetsbare emissiesituatie en de belangen van omwonenden en milieu, verzoeken wij u binnen veertien dagen na dagtekening inhoudelijk op bovenstaande vragen te reageren. Indien binnen deze termijn geen inhoudelijke duidelijkheid wordt gegeven, behouden wij ons het recht voor nadere bestuurlijke en juridische stappen te overwegen. Wij zien uw reactie met belangstelling tegemoet.

Met vriendelijke groet,

Nienke Schuil

Directeur

cc Provinciale en Gedeputeerde Staten van de provincie Zuid-Holland